

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul douăzeci și șase

Jeff Pippenger

2026-01-12

Dvajset in šest]

Ibyizuko bine byo muri Yoweli bigaragaza kurimbuka kugenda gutera imbere k'uruzabibu rw'Imana kuva mu 1863 kugeza ku itegeko ryo ku Cyumweru. Umubare wa kane kandi ushushanya imico ine y'imiterere ya Kristo. Abakerubi bo mu buturo bwera bafite ishusho y'amaso ane y'inyurabwenge, kandi iyo mimerere ihuza n'ukwigabanya kane kwa Isirayeli ya kera ubwo yabambikaga amahema ikikije ubuturo bwera. Kandi zigereranya n'Amavanjiri ane.

Cât despre înfățișarea fețelor lor, toate patru aveau față de om și față de leu în partea dreaptă; toate patru aveau față de bou în partea stângă; toate patru aveau și față de vultur. Ezechiel 1:10.

Și cea dintâi fiară era asemenea unui leu, și a doua fiară asemenea unui vițel, și a treia fiară avea față ca a unui om, iar a patra fiară era asemenea unui vultur care zboară. Apocalipsa 4:7.

Biblia (Numeri 2) descrie cele 12 seminții (cu excepția lui Levi, care tăbăra chiar în jurul cortului întâlnirii), organizate în patru tabere a câte trei seminții fiecare, așezate în cele patru puncte cardinale în jurul sanctuarului, fiecare sub un steag, adică un banner sau un însemn. Această așezare a creat o paralelă simbolică, în care tabăra pământescă oglindește tronul ceresc păzit de heruvimi.

יְגֵשׁ. הַדְּרוֹקִי טָבַשׁ הַיָּרֵא תָא גְצִימֵ אוּה יֵכ, הַיָּרֵא הָיָה הַדְּרוֹקִי לְשׁ וְלִגְד. שְׂדֵקְמָה חֲתָפֵב תַּחֲרוּזָה שְׂמֵשָׁה לָא, הַחֲרֹזִמ דְּמַע הַדְּרוֹקִי לְשׁ מִיבֹהֶכֶל רֶשָׁאכ, הַיָּרֵאכ הַתְּיָה הַנְּוִשְׂאָרָה הַנְּחָה, נְנַחֲוִי לְשׁ וְנִנְחָב. וְזִלְבִּזוּ רַכְשֵׁי-וִיָּה הַדְּרוֹקִי מֵע-וִיָּה רֶשָׁא מִיטְבָּשָׁה, אֶשְׁנָמוּ וְיִמְיָנָב וְמַעַן, מִיִּרְפָּא הָיָה בְרַעַמְב. דָּגוּ וְזַעַמְשׁ מֵע מִוְרָדָב הָיָה, מְדָאָה לְשׁ וְלִמְס, נְבוּאָר. הַיָּרֵא יִנְפ-וִיָּה לְאִקְוֹתִי מִיִּמְשָׁה שְׂדֵקְמָה לְשׁ מִיִּנְפָה תַעֲבֵרְאֵל מִיטְבָּשָׁה תְקִיזוּ. רֶשָׁב מִיִּגְצִימָה, יִלְתַּפְנוּ רֶשָׁא וְמַעַן, נָד הָיָה וְנִפְצָב. רֶוִשָׁב מִיִּגְצִימָה תִּוְרִשְׁבָה עֲבֵרְאֵב תְּגָצִימִי.

Matei este Leul din seminția lui Iuda, Marcu este boul de jertfă, Luca este omul, iar Ioan este vulturul care zboară la înălțime. Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, Se definește pe Sine ca fiind Cel care pecetluiește și despecetluiește Cuvântul Său profetic. Cartea lui Matei conține mai multe referințe directe la împlinirea profețiilor mesianice (12) decât celelalte trei Evanghelii la un loc. Nici măcar nu se apropie.

Cartea lui Matei reprezintă Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Luca, care era doctor, își prezintă Evanghelia din perspectiva lui Hristos ca Fiu al Omului, căci Luca este fața omului. Marcu își prezintă Evanghelia lui Hristos din perspectiva jertfei pe care Hristos o reprezenta, căci Marcu este boul. Ioan este vulturul care zboară sus, care a prezentat lucrurile adânci ale lui Dumnezeu în prezentarea sa a Evangheliei lui Hristos.

Este important să înțelegem cartea lui Matei așa cum este reprezentată în Cuvântul profetic. Cartea lui Matei este Leul din seminția lui Iuda, Stăpânul Cuvântului Său profetic, Minunatul Numărător

al tainelor, Minunatul Lingvist, Cel care pecetluiește și deschide pecețile Cuvântului Său. Isus este Alfa și Omega, și El este Cuvântul. Prima carte a Noului Testament și ultima carte a Noului Testament sunt cărți profetice. Cei mai mulți cunosc acest fapt despre cartea Apocalipsei, dar este posibil să nu fi recunoscut că Matei este alfa Noului Testament, astfel încât trebuie să se alinieze cu omega Noului Testament. El trebuie să reprezinte sfârșitul, care este cartea Apocalipsei.

Prin urmare, atunci când găsim în Matei linia paralelă a istoriei legământului din Geneza, prezentată în capitolele unsprezece până la douăzeci și doi, aceasta nu este nimic mai puțin decât un adevăr pe care Leul din seminția lui Matei îl desigilează. Cele douăsprezece capitole ale istoriei legământului, care sunt reprezentate în Geneza, Matei și Apocalipsa, sunt acum desigilate, iar ceea ce identificăm este că capitolul douăzeci și trei din Matei reprezintă despărțirea celor înțelepți de cei neînțelepți în pilda viei. Opt vaiuri asupra fostului popor al legământului, care își găsesc corespondentul profetic în cele opt suflete ce îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care urcă în corabia siguranței. 23 este o reprezentare a lucrării care a început în sanctuarul ceresc când cele 2300 de zile au ajuns la încheierea lor la 22 octombrie 1844 și va face aceasta din nou la legea duminicală care va veni curând. Capitolul 23 marchează acest adevăr.

Capitolul douăzeci și patru are loc în momentul în care Hristos tocmai Și-a încheiat dialogul cu Israelul apostat și a părăsit pentru ultima dată templul iudeului. Numărul 24 este un simbol al tranziției de la Israelul antic la Israelul modern, chiar punctul din istoria profetică în care Se afla Hristos atunci când Și-a prezentat solia în Matei douăzeci și patru. Solia profetică din Matei 24 este o ilustrare divină a metodologiei „linie peste linie”, care se adresează în mod specific istoriei milleriților și, prin urmare, istoriei celor o sută patruzeci și patru de mii. 24 este reprezentat de biserica din Apocalipsa doisprezece, care stă pe lună, ce reflectă lumina Soarelui neprihănirii. Pe capul ei sunt douăsprezece stele care reprezintă 24, căci ea reprezintă istoria care duce până la nașterea lui Hristos, când cele 12 seminții ale Israelului antic aveau să devină cei doisprezece ucenici ai Israelului modern. În capitolul douăzeci și patru este reprezentată istoria millerită de la 1798 până la marea dezamăgire. Apoi urmează Matei 25.

O número 25 é um símbolo dos levitas, quer bons quer maus, mas, de modo igualmente significativo, representa a separação entre os levitas sábios e os ímpios. Mateus 25 identifica, com base em três testemunhas, ou três parábolas, o processo de separação que é representado pelo número vinte e cinco. Naturalmente, a parábola das dez virgens representa a história dos mileritas, e também a história dos cento e quarenta e quatro mil. Essa história é a história do primeiro anjo; a parábola dos talentos é o segundo anjo; e a parábola das ovelhas e dos bodes é o juízo do terceiro anjo.

Capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt identifică istoria Paștelui până la mandatul evanghelic de după răstignire.

Și s-a întâmplat că, după ce Isus a sfârșit toate aceste cuvântări, le-a zis ucenicilor Săi: „Știți că după două zile este sărbătoarea Paștelui, și Fiul omului este dat să fie răstignit.” Matei 26:1, 2.

Muhtasari wa alama mbalimbali za njia katika sura ya 26 ni njama ya kumwua Yesu katika aya ya tatu hadi ya tano. Kisha Yesu anatiwa mafuta kule Bethania katika aya ya sita hadi ya kumi na tatu.

Katika aya ya kumi na nne hadi ya kumi na sita Yuda anamsaliti Kristo kwa vipande thelathini vya fedha. Kisha ikaja Pasaka pamoja na wanafunzi Wake, katika aya ya kumi na saba hadi ya ishirini na tano. Aya ya ishirini na sita hadi ya ishirini na tisa, Yesu anaanzisha Meza ya Bwana, na katika aya ya thelathini, Yesu anatabiri kumkana kwa Petro. Katika aya ya thelathini na sita hadi ya arobaini na sita Yesu yuko Gethsemane. Aya ya arobaini na saba hadi ya hamsini na sita Yesu anakamatwa, kisha katika aya ya hamsini na saba hadi ya sitini na nane, Yesu yuko mbele ya Kayafa na Sanhedrini. Kuanzia aya ya sitini na tisa na kuendelea, kumkana kwa Petro dhidi ya Kristo kunawekwa bayana. Sura hiyo ina alama kumi mahsusi za njia ambazo zinapaswa kurudiwa katika siku za mwisho.

Capitolul douăzeci și șapte are, de asemenea, zece repere distincte. Isus este predat lui Pilat, apoi Iuda se spânzură, apoi Isus este adus înaintea lui Pilat, apoi este ales Baraba, Pilat Îl dă pe Isus să fie răstignit, apoi Isus este batjocorit, apoi urmează răstignirea, apoi moartea lui Isus, apoi Isus este îngropat, iar apoi straja de la mormânt depune mărturie.

Capitolul douăzeci și opt are doar trei repere, primul fiind învierea, urmată de minciuna Sinedriului și apoi de marea trimitere. Trei capitole cu douăzeci și trei de repere distincte ale crucii, care vor fi repetate în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Matei 26 – Zece semne de hotar

1. Complot al marilor preoți și al bătrânilor de a-L ucide pe Isus (vv. 3–5)
2. Ungerea la Betania de către femeia cu vasul de alabastru (vv. 6–13)
3. Iuda este de acord să-L trădeze pe Isus pentru 30 de arginți (vv. 14–16)
4. Pregătirea și mâncarea Paștelui împreună cu ucenicii (vv. 17–25)
5. Instituirea Cinei Domnului (vv. 26–29)
6. Predicția lepădării lui Petru (vv. 30–35)
7. Agonia din Ghetsimani (vv. 36–46)
8. Trădarea și arestarea lui Isus (vv. 47–56)
9. Isus judecat înaintea lui Caiafa și a Sinedriului (vv. 57–68)
10. การปลุกเสกพระองค์สามครั้งของเปโตร (ข้อ 69–75)

Matei 27 – Zece repere

1. Isus predat lui Pilat (vv. 1–2)
2. Regretul și sinuciderea lui Iuda (vv. 3–10)
3. Isus înaintea lui Pilat – procesul roman oficial (vv. 11–14)
4. Alegerea lui Baraba în locul lui Isus (vv. 15–26)
5. Pilat îl predă pe Isus ca să fie răstignit (inclus în eliberarea lui Baraba)
6. Batjocorirea și biciuirea de către soldați (vv. 27–31)
7. Răstignirea (vv. 32–44)

8. Moartea lui Isus (vv. 45–50)
9. Semne supranaturale și înmormântarea de către Iosif din Arimateea (vv. 51–61)
10. Postarea străjii la mormânt (vv. 62–66)

Matei 28 – Trei pietre de hotar

1. Învierea și mormântul gol (vv. 1–10)
2. Mincinoșenia preoților celor mai de seamă și a bătrânilor către soldați (vv. 11–15)
3. Marea Trimitere (vv. 16–20)

Așa cum experiența lui Hristos, de la ungerea din Betania până la Marea Trimitere, a marcat încheierea lucrării Sale pământești și începutul Evangheliei pentru toate neamurile, tot astfel aceleași repere se repetă în experiența rămășiței lui Dumnezeu, pe măsură ce se apropie de încheierea timpului de probă și de biruința lor finală.

Chapitole douăzeci și șase până la douăzeci și opt reprezintă istoria Paștelui structurată pe 23 de repere distincte, care se repetă în timpul istoriei ce conduce la și urmează după legea duminicală.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 427.

Sfârșitul celor 2300 de zile, la 22 octombrie 1844, se repetă la legea duminicală. Cele 23 de semne de hotar aflate în ultimele trei capitole ale Evangheliei după Matei identifică sângele prețios care este folosit pentru a uni Divinitatea cu omenirea.

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, în sanctuarul de sus, este tot atât de esențială pentru planul mântuirii precum a fost moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare pe care, după învierea Sa, S-a înălțat s-o ducă la îndeplinire în cer. Noi trebuie, prin credință, să intrăm dincolo de perdea, „unde înainte-mergătorul a intrat pentru noi”. Evrei 6:20. Acolo se reflectă lumina de la crucea de pe Calvar. Acolo putem dobândi o înțelegere mai limpede a tainelor răscumpărării. Mântuirea omului este împlinită cu un preț infinit pentru cer; jertfa adusă corespunde celor mai cuprinzătoare cerințe ale Legii lui Dumnezeu, care a fost călcată. Isus a deschis calea către tronul Tatălui și, prin mijlocirea Sa, dorința sinceră a tuturor celor care vin la El prin credință poate fi înfățișată înaintea lui Dumnezeu.” Tragedia veacurilor, 489.

Capitolul 23 din Matei subliniază condamnarea asupra preoției contrafăcute. Capitolele douăzeci și șase până la douăzeci și opt sunt omega capitolului 23. Leviții contrafăcuți, răzvrătirea tot mai accentuată a bătrânilor de-a lungul a patru generații, au produs reperele profetice din ultimele trei capitole.

Capitolul douăzeci și patru identifică metodologia „linie peste linie” drept metodologia lui Hristos, întrucât El folosește distrugerea Ierusalimului pentru a descrie lucrurile care sunt, lucrurile care au

fost și lucrurile care vor fi.

Căderea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. a avut loc în aceeași zi a anului în care Ierusalimul a fost mai întâi nimicit de Nebucadnețar. Nimicirea Ierusalimului de către Nebucadnețar aparține istoriei trecute, iar istoria lui Hristos, când Titus a cucerit Ierusalimul, a prefigurat sfârșitul lumii. Matei 24 evidențiază metodologia „linie peste linie”, identificând astfel „metodologia” ca un element al mărturiei profetice.

Mu kapitolu 24 Kristu aratondeka ko ari ngombwa gusobanukirwa “ikizira cy’ubutayu” cyavuzwe na Daniyeli umuhanuzi, ari ryo ryo ryari urufatiro rw’ingenzi rw’imyumvire ya William Miller, kandi kikaba ari ikimenyetso gishyiraho iyerekwa ryo muri Daniyeli. Kandi kandi kigereranya ubwigomeke bw’Abadiventisime, kuko banze imyumvire y’Abamillerite ku byerekeye “ibya buri muni” mu gitabo cya Daniyeli, bityo bakagabana mu kuyobywa gukomeye ko muri 2 Abatesalonike igice cya kabiri. icyo gice gifitanye isano itaziguye na Luka 21, bityo kikagaragaza tariki ya 11 Kanama 1840 kugeza ku ya 22 Ukwakira 1844, bikaba bishushanya kuva kuri 9/11 kugera ku itegeko ryo ku Cyumweru. Kandi gifitanye isano n’“ibihe by’Abanyamahanga” byo muri Luka 21:24, ari byo rufunguzo rw’ibanze mu gukingura “inshuro ndwi” za Mose, kandi kandi bigahura no gupimwa kw’urusengeru muri Ibyahishuwe 11.

Începând cu capitolul douăzeci și trei, urmat de 24 și 25, și apoi încheindu-se cu capitolele 26 până la 27, trei capitole care posedă douăzeci și trei de semne de hotar, care sunt omega pentru alfa capitolului douăzeci și trei. Capitolul douăzeci și șase, adăugat la douăzeci și șapte și douăzeci și opt, este egal cu „81”, care este un simbol al preoției. Pe temeul a trei martori (Geneza, Matei și Apocalipsa), capitolele 11 până la 22 constituie o singură linie. Capitolele 23 până la 28 sunt o linie a adevărului care începe cu 23 și se încheie cu 23.

Capitolele unu până la zece constituie prima dintre cele trei linii profetice din cartea lui Matei. Zece capitole, urmate de douăsprezece capitole, urmate de șase capitole. Inspirația ne informează că toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în Apocalipsa și, prin urmare, toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie în Matei. Matei, ca fața leului din seminția lui Iuda, identifică douăsprezece profeții mesianice distincte, iar acele douăsprezece pasaje produc reperele istoriei milleriților și ale celor o sută patruzeci și patru de mii. După cum cartea Apocalipsei începe cu descoperirea lui Isus Hristos, Matei capitolul unu prezintă o descoperire a lui Isus Hristos care se leagă de viața și mărturia lui Moise, de istoria Antihristului, identificând totodată cele trei elemente ale bisericii triumfătoare, așa cum sunt reprezentate de profet, preot și împărat.

Matei începe cu descoperirea lui Isus Hristos în contextul legământului lui Dumnezeu cu un popor ales. De la Avraam până la David au fost paisprezece generații, de la David până la robia babiloniană au fost paisprezece generații, iar de la Babilon până la Hristos sunt alte paisprezece generații. Genealogia lui Hristos din Matei se armonizează cu Moise, căci Moise este alfa lui Hristos, omega. Viața lui Moise, de o sută douăzeci de ani, se armonizează cu cei o sută douăzeci de ani de timp de probă din istoria lui Noe. Prin urmare, legământul lui Noe este legat de legământul unui popor ales. Cei o sută douăzeci de ani ai lui Moise reprezintă trei perioade de câte patruzeci de ani, care s-au încheiat cu Moise omorându-l pe egiptean la sfârșitul celor patruzeci de

ani, iar întâiul născut, Faraon și oștirea lui fiind uciși la sfârșitul celei de-a doua perioade de patruzeci de ani. A doua perioadă de patruzeci de ani s-a încheiat cu o răzvrătire la Cades, iar a treia perioadă de patruzeci de ani s-a încheiat cu a doua răzvrătire de la Cades. Toate cele trei linii profetice ale alfa se încheie la Cades, iar cele trei linii profetice ale genealogiei lui Matei se încheie la David, la robia babiloniană și la Solul legământului.

Cînd alfa lui Moise este aliniată cu omega lui Hristos, există șase martori ai Cadesului, care este 1863 și legea duminicală. Genealogia din Matei îl așază pe regele David la Cades, locul unde adventismul apostat este dus în Babilon, în timp ce Hristos întărește legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Prin așezarea lui David la legea duminicală se stabilește un al doilea martor al lui David, David fiind unul dintre cei trei reprezentanți omenesți care au început să slujească la vârsta de treizeci de ani. Hristos, David, Iosif și Ezechiel și-au început cu toții lucrarea la vârsta de treizeci de ani. Împreună, cei patru care au început să slujească la treizeci de ani reprezintă combinarea Dumnezeirii cu omenirea, atunci cînd biserica luptătoare este transformată în biserica triumfătoare. Acea biserică este alcătuită dintr-un profet, un preot și un împărat. Transformarea este marcată la legea duminicală, care este de asemenea Cades, astfel că David din genealogia lui Matei se aliniază cu David cel de treizeci de ani.

Cei treizeci de ani de pregătire se aliniază cu cei patru sute treizeci de ani ai legământului lui Avraam, precum și cu vârsta unui preot și cu cei 1290 de ani din Daniel 12:11. În articolul următor vom examina fiecare dintre acele douăsprezece profeții mesianice din cartea lui Matei. Mai întâi identificăm trei linii profetice în cadrul cărții lui Matei: capitolele unu până la zece, urmate de capitolele unsprezece până la douăzeci și doi, iar apoi douăzeci și trei până la douăzeci și opt.

„Za neko vreme nakon razočaranja 1844. godine, i ja sam, zajedno sa adventnim telom, smatrala da su vrata milosti tada zauvek zatvorena svetu. Taj stav je bio zauzet pre nego što mi je dato prvo viđenje. Svetlost koju mi je Bog dao ispravila je našu zabludu i osposobila nas da sagledamo pravi položaj.“

„Încă sunt o credincioasă în teoria ușii închise, dar nu în sensul în care am folosit noi la început termenul, nici în acela în care este folosit de oponenții mei.“

„U vremea lui Noe a existat o ușă închisă. Atunci a avut loc o retragere a Duhului lui Dumnezeu de la neamul păcătos care a pierit în apele Potopului. Dumnezeu Însuși i-a dat lui Noe solia despre ușa închisă: «Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă; totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani» (Geneza 6:3).”

„În zilele lui Avraam a fost o ușă închisă. Harul a încetat să mai pledeze cu locuitorii Sodomei, iar toți, în afară de Lot, împreună cu soția sa și cele două fiice ale sale, au fost nimiciți de focul trimis din cer.

„A fost o ușă închisă în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu a declarat iudeilor necredincioși ai acelei generații: «Casa vă este lăsată pustie» (Matei 23:38).”

„Privind în josul șuvoiului timpului către zilele din urmă, aceeași putere infinită a proclamat prin Ioan: «Acestea le zice Cel ce este sfânt, Cel ce este adevărat, Cel ce are cheia lui David,

Cel ce deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide» (Apocalipsa 3:7).”

„Mi-a fost arătat în viziune și încă cred că în 1844 a existat o ușă închisă. Toți aceia care au văzut lumina mesajelor primului și celui de-al doilea înger și au respins acea lumină au fost lăsați în întuneric. Iar aceia care au primit-o și au primit Duhul Sfânt care a însoțit vestirea mesajului din cer și care, după aceea, au renunțat la credința lor și și-au declarat experiența o amăgire, prin aceasta au respins Duhul lui Dumnezeu, iar El nu a mai stăruit pe lângă ei.”

„Cei care nu văzuseră lumina nu purtau vina respingerii ei. Numai la acea categorie care disprețuise lumina venită din cer Duhul lui Dumnezeu nu mai putea ajunge. Iar această categorie cuprindea, așa cum am afirmat, atât pe aceia care refuzaseră să primească solia atunci când le fusese prezentată, cât și pe aceia care, după ce o primiseră, și-au renegat ulterior credința. Aceștia puteau avea o formă de evlavie și puteau mărturisi că sunt urmași ai lui Hristos; dar, neavând nicio legătură vie cu Dumnezeu, aveau să fie luați captivi de amăgirile lui Satana. Aceste două categorii sunt aduse în atenție în viziune — aceia care declaraseră că lumina pe care o urmaseră fusese o amăgire și cei răi ai lumii care, după ce respinseseră lumina, fuseseră lepădați de Dumnezeu. Nu se face nicio referire la aceia care nu văzuseră lumina și care, prin urmare, nu erau vinovați de respingerea ei.” Selected Messages, book 1, 62, 63.

„Doar aceia care, prin credință, Îl urmează pe Isus în marea lucrare a ispășirii primesc binefacerile mijlocirii Sale în favoarea lor, pe când aceia care resping lumina ce aduce în atenție această lucrare de slujire nu beneficiază de ea. Iudeii care au respins lumina dată la prima venire a lui Hristos și au refuzat să creadă în El ca Mântuitor al lumii nu puteau primi iertare prin El. Când Isus, la înălțarea Sa, a intrat cu propriul Său sânge în sanctuarul ceresc pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvântările mijlocirii Sale, iudeii au fost lăsați în întuneric deplin, ca să-și continue jertfele și darurile lor zadarnice. Slujirea simbolurilor și a umbrelor încetase. Ușa aceea prin care oamenii găsiseră odinioară intrare la Dumnezeu nu mai era deschisă. Iudeii refuzaseră să-L caute pe singura cale pe care El mai putea fi găsit atunci, prin slujirea din sanctuarul ceresc. De aceea, ei nu aveau părtașie cu Dumnezeu. Pentru ei, ușa era închisă. Ei nu aveau nicio cunoștință despre Hristos ca adevărata jertfă și singurul mijlocitor înaintea lui Dumnezeu; de aceea, nu puteau primi binefacerile mijlocirii Sale.”

„Starea iudeilor necredincioși ilustrează starea celor nepăsători și necredincioși dintre creștinii mărturisitori, care sunt de bunăvoie în neștiință cu privire la lucrarea milostivului nostru Mare-Preot. În slujba tipică, când marele preot intra în Locul Preasfânt, întregului Israel i se cerea să se adune în jurul sanctuarului și, în chipul cel mai solemn, să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, pentru ca să primească iertarea păcatelor lor și să nu fie nimiciți din mijlocul adunării. Cu cât mai esențial este, în această Zi antitipică a Ispășirii, să înțelegem lucrarea Marelui nostru Preot și să știm ce îndatoriri ni se cer.”

„Oamenii nu pot, fără a suferi pedeapsă, să respingă avertizarea pe care Dumnezeu, în îndurarea Sa, le-o trimite. În zilele lui Noe, o solie a fost trimisă din cer către lume, iar mântuirea lor depindea de felul în care aveau să trateze acea solie. Pentru că au respins avertizarea, Duhul lui Dumnezeu a fost retras de la neamul păcătos, și ei au pierit în apele Potopului. Pe vremea lui Avraam, îndurarea a încetat să mai stăruie pe lângă locuitorii vinovați

ai Sodomei, și toți, în afară de Lot, de soția lui și de cele două fiice ale sale, au fost mistuiți de focul coborât din cer. Tot astfel a fost și în zilele lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu le-a declarat iudeilor necredincioși ai acelei generații: «Iată că casa voastră vi se lasă pustie.» Matei 23:38. Privind spre zilele din urmă, aceeași Putere Infinită declară, cu privire la aceia care «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți»: «Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.» 2 Tesaloniceni 2:10–12. Pe măsură ce resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrage Duhul și îi lasă în voia amăgirilor pe care le iubesc.” Tragedia veacurilor, 430, 431.